

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

3. SRPNA 2025

Z obsahu:

O kněžském povolání

Meditace papeže Lva XIV.
adresovaná seminaristům
u příležitosti jejich
jubilejní pouti v Římě,
bazilika sv. Petra
24. června 2025
- strana 2 -

Kdo prosí, dostává

Zamyšlení nad
liturgickými texty
18. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Blahoslavený

Augustin Kazotić
Libor Rösner
- strana 4 -

Neděle – den Eucharistie

P. Bernard Springer ORC
- strana 6 -

Rozhodnutí a požehnání

- strana 7 -

Modlitba jako zástita proti válkám a konfliktům

- strana 8 -

Vůle k pravdě

Werner Pfenningberger
- strana 9 -

Syn brusiče nožů (2)

Wilhelm Hünermann
- strana 11 -

O kněžském povolání

Meditace papeže Lva XIV. adresovaná seminaristům u příležitosti jejich jubilejní pouti v Římě, bazilika sv. Petra 24. června 2025

Ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého. Pokoj vám!
Dobrý den vám všem, Emi-nence, Excellence, formátorům a zejména vám všem seminaristům!

Jsem velmi rád, že se s vámi mohu setkat, a děkuji vám všem, seminaristům i formátorům, za vaše vřelé přijetí. Děkuji

vám především za vaši radost a nadšení. Děkuji vám, že svou energii živíte plamen naděje v životě církve!

Dnes nejste jen poutníci, ale jste také svědky naděje: svědčíte o ní mně i všem ostatním, protože jste se nechali strhnout fascinujícím dobrodružstvím kněžského povolání v této nelehké době. Přijali jste

povolání stát se mírnými a silnými hlasateli Slova, které zachraňuje, služebníky otevřené církve a církve vycházející na misijní cestu.

Y digo una palabra también en español, gracias por haber aceptado con valentía la invitación del Señor a seguir, a ser discípulo, a entrar en el seminario. Hay que ser valientes y no tengan miedo!

[Řeknu také pár slov ve španělštině: Děkuji vám, že jste s odvahou přijali Pánovo pozvání, abyste ho následovali, abyste se stali jeho učedníky, abyste vstoupili

Pokračování na str. 10

„Tolik práce mi to dalo, a nakonec bude mít z toho užitek někdo jiný!“ – Kdo takto smýšlí, sám sebe usvědčuje, že je modloslužebníkem – jeho bohem jsou věci tohoto světa, nikoliv Trojjediný Bůh. (str. 3) Ne že by bylo špatné kupříkladu mít nějaký majetek (z ničeho nelze hmotně pomáhat druhým), ale je důležité, jaký vztah k pozemským statkům a světským věcem mám. Kdo správně rozlišuje, usiluje o to, co pochází shůry, a nemyslí na to, co je na zemi – říká svatý apoštol Pavel v dnešním druhém čtení. To v praxi kromě jiného znamená, že veškeré své konání směřuji k Pánu Bohu a je vedeno láskou k němu a k bližnímu. Dovedeme si představit, že by Bůh řekl: „Už toho mám dost! Já tady plýtvám svými milostmi, a stejně to k ničemu nevede, k žádnému obrácení...“? Uvěřili jsme přece v Boha, který je Láska, a my bychom měli pokrývit jeho obraz svojí sebeláskou, bezohledností, majetnictvím...? Je zřejmé, že v takovém případě není na prvním místě Bůh...

Proč je důležitější mít na mysli věci Boží než světské, dobře víme. Avšak raději si to připomeňme: je třeba zejména usilovat o spásu lidské duše, a to ostatní nám bude Bohem přidáno. (srov. Mt 6,31–34) Pokud na to půjdeme z opačné strany a budeme se snažit především získávat světské statky s vírou, že nám to usnadní život a budeme se tak moci lépe věnovat své duši, narazíme na limity lidské přirozenosti oslabené dědičným hříchem: ďábel nás snadno svede na scestí, podobně jako v dnešním evan-

Editorial

gelním Ježíšově podobenství pomátl rozum bohatého člověka. I když jsme pevně zakotveni v Bohu, nemůžeme si myslet, že nás ďábel nebude pokoušet. Proto se neustále v rozjímání a zpytování svědomí vracíme k tomu, co po nás chce Bůh a zda mu opravdu naplno projevujeme svoji lásku i tím, že věnujeme své duši tu nejlepší péči..., že pro hromadění pozemských statků, moci, uznání od druhých ji neodsunujeme na vedlejší kolej.

Je to ten nejpřirozenější projev naší lásky k Bohu – touha setkávat se s ním a odevzdat mu své radosti, strasti, bolesti... Nejistintenzivněji se s Bohem setkáváme v Eucharistii. (str. 6) Proto aspoň každou neděli s láskou přicházíme k jeho mešní hostině, k níž nás zve již skrze třetí přikázání Desatera (srov. Ex 20,8; Dt 5,12), neboť Nový zákon (Ježíšovo výkupné dílo) je naplněním zákona Starého. Dějiny spásy jsou tak velkolepé! Jestliže budeme opravdu naplno žít s Bohem a upřednostňovat setkání s ním ve svátostech, v modlitbě a v dobré duchovní četbě, pak také zjistíme, že starost o věci pozemské přísluší rovněž našemu Pánu. My se jen stáváme dočasnými správci jeho štědrosti v nej-různějších formách, kterou nemáme egoisticky hromadit pro sebe, nýbrž máme z ní rozdávat druhým, takto jim předáváme proměňující Boží lásku...

Měrou vrchovatou se tyto věci dotýkají těch, kdo jsou povoláni k životu zasvěcenému Bohu. Papež Lev XIV. ve své meditaci věnované seminaristům (str. 2 a 10–11) připomíná lásku, již se mají naučit předávat tomuto světu: je to láska Kristova. K tomu je nutné naučit se pracovat na svém nitru, v němž Bůh promlouvá a odkud vycházejí nejhlubší rozhodnutí, a proto je lidské nitro také místem napětí a bojů. Tento vnitřní život ticha, rozjímání a modlitby pak přivádí k umění rozlišovat – a to je velmi podstatné, ba podmiňující pro zdravý rozvoj duchovního života. Obrazně řečeno: v dobře obhospodařované půdě lidského srdce může vyrůst nádherný květ lásky k Bohu a k lidem. Tak je to vlastní kontemplativním řádům, jejichž členové neutíkají ze světa, ale ve svém nitru a ve spojení s Pánem se do světa noří hlouběji a slouží mu modlitbou a obětmi – např. za mír. (str. 8)

Modlitba a přimluva svatých jsou nezbytnými prostředky na cestě k Bohu. Je pak velkým požehnáním, stanou-li se pevnou základnou pro každé lidské rozhodnutí (str. 7) a k rozlišování, co je v našem životě Boží, co je lidské, či dokonce co je dílem ďáblovým. Kdo veden Duchem Svatým otevře své srdce Bohu, uschopňuje se přijmout láskyplný pohled svého Pána, který s sebou přináší pravdu o sobě, ale i o nás samých a naší lásce k němu a k bližnímu. Užitek z toho budeme mít nejen my...

Daniel Dehner

Každá neděle je radostnou oslavou Ježíšova zmrtvýchvstání. Je to radost, která se může a má v plné míře týkat i tebe. Apoštol Pavel proto znovu připomíná, že i tys byl *vzkříšen zároveň s Kristem*. Využij každé neděle, aby sis vždy znovu a plně uvědomil své první vzkříšení: máš přece v sobě nový život, *kteřý je s Kristem skryt v Bohu*. Spolu s Ježíšem můžeš dále zdokonalovat své zmrtvýchvstání tím, že *usiluješ o to, co pochází shůry*. Jako nový člověk jsi přece vykročil na cestu **pravého poznání**: to spočívá v tom, že usiluješ o naplnění nejvlastnějšího smyslu svého života: *obnovit svou podobu se svým Stvořitelem*.

Skutečně *obnovit*? Ano, slyšíš dobře. Právě tato *podoba a obraz*⁽¹⁾ byly důvodem, pro který tě Bůh stvořil. Nesluší se, abys měl stále před očima svoji nejvyšší důstojnost a hodnotu? Víš snad o něčem větším, důležitějším a vznešenějším? Pros Ducha Svatého, aby ti dal ono důležité a jasné poznání, jak a proč máš *umrtvit v sobě všechno pozemské*.

Jedním z klamů, jimiž tě svět odvádí z tvé cesty a obelhává, jako by to byla samozřejmost, je zbožňování pozemských statků. Svatý Pavel to právem nazývá *modloslužbou*, protože majetek se stal skutečným bohem tohoto světa. Je to důležitá věc, o které chce s tebou dnes hovořit i sám Pán. Příležitost k tomu se naskytla, když jeden z posluchačů přišel za Ježíšem s neobvyklou žádostí: „Mistře, pojď urovnat náš dědický spor!“

Již mnohokrát jsi byl svědkem toho, jak Ježíš přijímá prosebníky. Přicházeli slepí, malomocní, ochrnutí, posedlí zlým duchem, zarmoucení rodiče. Nikdo z nich neodešel s prázdnou. Proč nechce Pán vyhovět člověku, který se cítí poškozen nespravedlností svého bratra?

Protože jeho království není z tohoto světa. S jeho spravedlností a jeho právem nechce mít Pán nic společného. Dokonce i tehdy, až se jednou sám stane obětí tohoto »práva«, zůstane věrný pravdě a spravedlnosti svého království.

V jeho království má právo a spravedlnost zcela jiné základy. Ve světě, který se klaní mamonu, je hlavním zákonem a cílem shromažďovat majetek a k tomu slouží všechny nástroje moci a práva. Lidé tohoto světa si bláhově myslí, že jsou tím moudřejší a chytřejší, čím více se jim

Kdo prosí, dostává

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Či bude to, co jsi nashromáždil?

podařilo nahromadit. Mají pak své jmění, ale to jim nedopřává klidu ani štěstí: budí závist, chamtivost, rozepře a zlobu. *Ani v noci si neodpočine jejich srdce*. Ježíšovo království nezná majetkové spory. Má zcela jiné *sýpky*, kde se shromažďují skutečné poklady, které navíc nepotřebují zámky, hesla ani strážce, protože je nemůže nic ohrozit, ani rez, ani mol, ani zloději a násilníci⁽²⁾. Proto ty, kteří přesto nejraději shromažďují jen do svých stodol a na svá důmyslně zajišťovaná konta, nazývá Ježíš bez obalu **blázny**.

Dej mu bez váhání za pravdu. Vždyť dokonce už v tomto časném světě se nejednou můžeš přesvědčit, že *i když má člověk nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má*.

Ve skutečnosti je zde v sázce mnohem více než jen perspektiva časného života. Před Bohem může být člověk dokonce tím více ohrožen, čím více vlastní na této zemi. Co si tedy počít?

Svléci ze sebe starého člověka s jeho počínáním. Místo sebestředné hrabivosti očekává Pán od svých věrných vstřícnou a přející solidaritu a štedrost. *Starý člověk* myslí jen na sebe a na svůj zítřek. *Nový člověk* se nestará úzkostlivě, co bude zítra, když už dnes je kolem tolik bližních, kteří nevědí, co dál. Myslet na potřebné, to je právo a spravedlnost Božího království. Jsi schopen uvěřit svému Pánu, že ti bude *všechno ostatní přidáno, když budeš hledat nejdříve tuto spravedlnost*?⁽³⁾ Připomeň si radostnou zkušenost, kterou udělali jeho učedníci: *Když jsem vás poslal bez měšce, bez mošny, měli jste v něčem nedostatek? Odpověděli: Ne, v ničem*.⁽⁴⁾

Jestliže zatím necítíš odvahu vykročit za Ježíšem *bez měšce a bez mošny*, pros o milost, abys po této odvaze alespoň zatoužil. Až jednou překročíš její práh, zažiješ skutečnou svobodu Božích dětí. Uvědomíš si, jak zbytečně zatěžující byly všechny tvé *pozemské starosti*. Patříš přece k lidu, *kteřý On pase, k stádu vedenému jeho rukou*⁽⁵⁾. V království, ve kterém

Liturgická čtení

1. čtení – Kaz 1,2;2,21-23

Marnost nad marnost – praví Kaza-
tel – marnost nad marnost, všechno je
marnost. Vždyť se stává, že někdo pra-
cuje moudře, rozvážně a úspěšně, a na-
konec to dá do vlastnictví jinému, kdo
na tom nepracoval. I to je marnost a vel-
ké zlo. Co má člověk za všechno svo-
je namáhání a snahu, s nímž se plahočí
pod sluncem? Ano, po všechny dny má
jen starosti; trápení je jeho zaměstná-
ním, ani v noci si jeho srdce neodpoči-
ne. I tohle je marnost.

2. čtení – Kol 3,1-5.9-11

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříše-
ni, usilujte o to, co pochází shůry, kde
je Kristus po Boží pravici. Na to mys-
lete, co pochází shůry, ne na to, co je
na zemi. Jste přece už mrtví a váš život
je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se
ukáže Kristus, náš život, potom se i vy
s ním ukážete ve slávě. Umrtvete proto
všechno, co je ve vašich údech pozem-
ského: smilství, nečistotu, chlípnost,
zlou žádostivost a chamtivost, která
je modloslužbou. Neobelhávejte jeden
druhého. Svléčte ze sebe člověka staré-
ho s jeho počínáním a oblečte člověka
nového, který se obnovuje k správnému
poznání, aby se podobal svému Stvoři-
teli. Tady už není Řek nebo Žid, obře-
zaný nebo neobřezaný, barbar, Skyta,
otrok nebo člověk svobodný, ale všec-
ko a ve všem je Kristus.

Evangelium – Lk 12,13-21

Někdo ze zástupu požádal Ježíše: „Mis-
tře, řekni mému bratrovi, aby se rozdělil

Dokončení na str. 5

každý myslí s láskou na druhé, nikdo ne-
zůstane odkázán sám na sebe. Tam, kde
nikdo nehromadí jen sám pro sebe, niko-
mu nebude nic scházet. Vstupem do to-
hoto království *obnovuješ svou podobu se
Stvořitelem*.

*Kéž bys dnes uposlechl jeho hlasu! Ne-
zatvrzuj své srdce*.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Gn 1,26; ⁽²⁾ srov. Mt 6,20;

⁽³⁾ srov. Mt 6,33; ⁽⁴⁾ Lk 22,35;

⁽⁵⁾ srov. Ž 95,7; ⁽⁶⁾ srov. Ž 95,7-8.

Blahoslavený Augustin Kazotić

Trogir je městečko vzdálené necelých 30 km od Splitu a oplývá řadou památek. Výrazné místo zaujímá i na mapě chorvatské církve, ježto v něm roku 1111 zemřel v Římě narozený biskup sv. Jan Trogirský a roku 1260 se v něm narodil bl. Augustin Kazotić.

Augustina na svět přivedli šlechtíci rodiče Mikuláš a Drachoslava, kteří ho též přivedli k víře. Snaha o to žít ji naplno vedla Augustina v jeho 17 letech ke vstupu k dominikánům. Po letech studia teologie a filosofie ve Splitu odešel v roce 1286 z rozhodnutí řádové generální kapituly do Paříže, aby nabytí vzdělání, jaké bylo u mnichů oděných do černobílého dominikánského hábitu standardem. Tamní univerzitu řádně ukončil v roce 1293 a poté spolupracoval s generálním představeným řádu P. Mikulášem Bocassim.

Již od počátků svého kněžství se Augustin vyznačoval jedinečným řečnickým talentem, jímž vynikal i v rámci řádu, kterému se přezdívá kazatelský a který měl

výtečných kazatelů hojně. Nešlo přitom jen o nějaké momentální okouzlení posluchačů, Augustin Kazotić je svými plamennými kázáními dokázal přimět k zamyšlení nad vlastními životy a ke snaze o jejich nápravu. Díky svému kazatelskému umu byl rovněž vyslán do Bosny, kde s velkými úspěchy vystupoval proti sektě bogomilů.⁽¹⁾

Lidé přitom pouze nestáli pod Augustinovou kazatelnou, ale vyhledávali i jeho zpovědnici, volali ho ke svým nemocným a přicházeli za ním poradit se o svých záležitostech. Rovněž představení pozorovali Augustinovy nevšední schopnosti a pověřovali ho správou nově zřizovaných domů pro adepty černobílého hábitu, kterých houfně přibývalo.

Veškeré Augustinovo dosavadní počínání vzal roku 1303 v potaz někdejší generál řádu Mikuláš Bocassi, nyní ovšem již Jeho Svatost Benedikt XI., a jmenoval ho záhřebským biskupem. „*Je nám známo, že oplýváte mnoha vědomostmi a že se vyznačujete ctnostným životem,*“ zdůvodnil papež v průvodním listě Augustinovu nominaci.

Papež byl, jak vidno, velmi dobře informován a něco si navíc pamatoval z vlastních zkušeností s tímto spolubratrem. Augustin vedl asketický život, hodně se modlil a poctivě plnil všechny svěřené úkoly, jakož i povinnosti syna sv. Dominika.

Záhřebská diecéze vinou opakovaných tatarských nájezdů ležela v troskách. Doslova. Velká část kostelů a klášterů byla divokými vetřelci pobořena a vyplundrována, zoufale chyběli kněží, přičemž nemálo těch stávajících mělo do kněžského ideálu hodně daleko. Země po smrti posledního Arpádovce Ondřeje III. (Chorvatsko tvořilo od roku 1102 personální unii s Uhrami) procházela krizí, ježto se rozhořely spory o následnictví a slabá pozice našeho Václava III. (jako uherského krále Ladislava V.) či Oty III. Wittelsbaského nezaručovala klid, když navíc papež preferoval Karla Roberta z Anjou. Šlech-

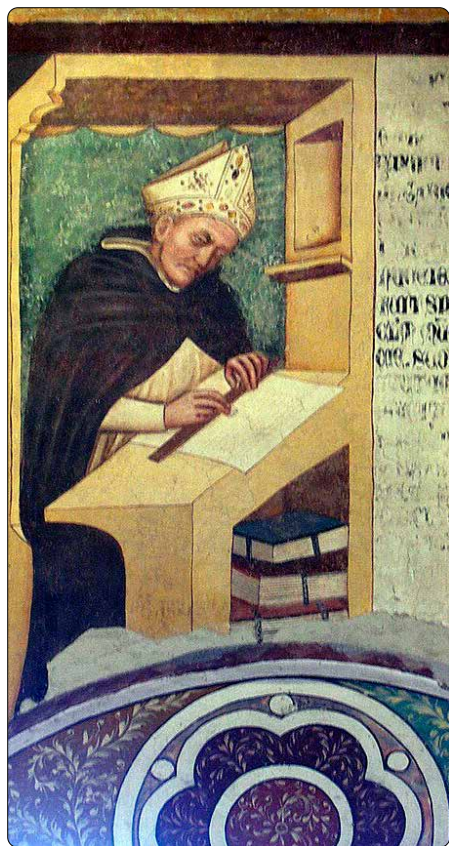

Pomník bl. Augustina Kazotíče v Trogiru

ta využívala uvolněných otěží pro vlastní obohacení. Když roku 1308 usedl na trůn posledně jmenovaný, stalo se tak proti vůli většiny představitelů nobility.

Augustin v Záhřebu dokončil stavbu katedrály a založil dominikánský klášter, jenž se měl stát ohniskem duchovní obnovy diecéze. Ovoce sklídl záhy, když z něj vycházeli naděšní mladí bratři, kteří plni horlivosti hlásali Krista i ve všech možných zákoutích. Podobně činil on sám na svých vizitačních cestách, které absolvoval ve velké míře pěšky, a měl podíl na nejednom obrácení zatvrzelých hříšníků.

Obraceli se též doposud lehkovážně žijící šlechtici, jakkoliv tady musíme počítat s eventualitou, že mohlo jít pouze o obrácení vnější, které bylo pro ně z hledis-

**Tommaso z Modeny (1326–1379):
Blahoslavený Augustin Kazotić,
freska z roku 1352,
kostel sv. Mikuláše v Trevisu**

ka vzájemné symbiózy výhodnější, neboť biskup Augustin Kazotić byl sám o sobě autoritou, především pak představitelem církve, která získávala zpět silnou mocenskou pozici. Nebylo tudíž radno mu oponovat, když bral záležitosti víry a morálky smrtelně vážně, vyžadoval v této oblasti disciplínu a král stál na jeho straně. V tomto smyslu lze chápat i smířování se znepřátelených rodů, čehož byl Augustin prostředníkem, když usilovně zchlazoval horkou balkánskou krev. Samozřejmě připouštíme i upřímnost vzájemného smíření a odpuštění. Na každý pád dosáhl toho, že rodová nepřátelství pomíjela a vzor horlivých šlechticů (i kdyby tomu mělo být jen naoko) pohnul namnoze také jejich poddané ke změně života.

Co se duchovenstva týče, dbal záhřebský biskup na snahu o osobní svatost každého z nich. Kněží měli především s maximální důstojností sloužit mši svatou a zachovávat poctivě vše, co náleželo ke kněžskému úřadu. Augustin svolal tři diecézní synody, kanovníkům kapituly nařídil společnou modlitbu breviáře, zaručil jim trvalý příjem, na oplátku neměli „ani přímo, ani nepřímo“ žádat nic za své služby zejména od nejchudších studentů katedrální školy, kterou založil.

Neopomíjel v žádném případě ani nemocné, pro něž vystavěl již v počátcích své biskupské služby první špitál, štědře a často obdarovával ze svých biskupských příjmů chudé. Sám přitom nadále žil jako chudý mnich žebravého řádu dominikánů. Mnoho času – podle možností – trávil na kolenou. K modlitbě vyzýval všechny, s nimiž přicházel do styku, v roce 1312 vy-

prosil podle legendy svou modlitbou, aby během neúnosného dlouhodobého sucha vytryskl v Záhřebu pramen vody – dnes je znám jako Manduševac. Když zmiňujeme vodu, biskup Kazotić věnoval pozornost rovněž zdraví a hygieně lidí, proto nechal ve vesnicích vykopat studny a vysadit léčivé byliny.

Zdálo se, že se biskupu Augustinovi podařilo diecézi obrodit a získat oporu i ve šlechtě. V roce 1317 ovšem poznal nestálost lidské povahy. Tehdy se mnozí šlechtici jako by utrhlí ze řetězu a začali postupovat nezvykle tvrdě proti svým poddaným. Kazotićovy protesty nebyly nic platné, navíc se tentokrát šlechta osmělila a stavěla se veřejně i proti samotné církvi. Nejvíce si dovoľoval Mladen Šubić, nejmočnější chorvatský šlechtic, jenž sám o vlastní vůli sesazoval neloajální opaty a zabíral církevní majetky. Nebalkánský mírný a trpělivý Augustin se vždy snažil řešit věci po dobrém, prosil Mladena o zanechání podobných aktivit, avšak o společnou řeč s ním usiloval marně. Zastání se biskup nedovolal ani u krále Karla I. Roberta. Krom toho, že panovník měl plno starostí s válčením, přišlo mu Mladeno-vo počínání vhod a pro potřeby financování svého vojska rovněž začal svévolně zabírat některé církevní majetky.

V roce 1318 se proto Augustin v čele diplomatické mise vydal za papežem Janem XXII. do Avignonu, kde od roku 1309 papežové sídlili. Jel tam s úmyslem žalovat papeži na krále i část šlechty a obvinít je z bezpráví, kterých se vytrvale dopouštějí.

Není divu, že mu Karel I. Robert poté, co se o tom dozvěděl, vzkázal, že má

vstup do země jednou provždy zapovězen. Augustin čekal, jak se situace vyvine, ale nic nenasevďovalo tomu, že by měl Karel ohledně svého letitého stoupence ochotu ke změně názoru.

V roce 1322 proto papež využil situace, kdy zemřel lucerský biskup Jakub, a jmenoval Augustina na prosbu neapolského krále, jemuž Lucera patřila, jeho nástupcem. Nečekalo ho vůbec nic snadného. Toto území bylo teprve před dvěma desetiletími vyrváno z rukou Saracénů a většina obyvatelstva vyznávala islám.

Augustin se svěřeného pastýřského úkolu nelek a pustil se do díla. Obroda duchovního života se mu dařila dobře, ba až neobyčejně skvěle. Zcela jistě i díky tomu, že svou diecézi zasvětil Matce Boží, jejímž byl velkým ctitelem, a údajně jeho zásluhou byla Lucera nazvána Mariiným městem – *Civitas Sanctae Mariae*. Stačil mu rok a většina obyvatelstva se obrátila. Jistě, svou roli zde sehrálo i to, že značná část muslimů buď uprchla, nebo byla prodána do otroctví, přesto byl Augustinův úspěch fenomenální. Křesťany samotné duchovně citelně pozvedl. Založil též špitál a útulek pro chudé dívky.

Byl by toho vykonal určitě více, avšak násilná smrt mu v tom zabránila. Biskup Augustin Kazotić podlehl 3. srpna 1323 zranění hlavy, do níž ho měl mečem udeřit jeden ze Saracénů, jímž na své misijní cestě diecézi kázal (jiná verze hovoří o přepadení lupiči).

Pochován byl v kostele sv. Dominika, později byly jeho tělesné pozůstatky převezeny do lucerské katedrály, část z nich poté skončila v katedrále záhřebské. Dne 4. dubna 1702 záhřebského a lucerského biskupa Augustina Kazotiće papež Klement XI. blahorečil. Nyní probíhá proces jeho svatořečení.

Úcta k němu se rozšířila z Itálie a Chorvatska i do Francie, Německa nebo Nizozemska.

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Sekta odmítající jak církev, tak stát, která vystupovala proti bohatství, ježto bylo materiálního původu a vše materiální bylo v očích jejich členů dílem ďáblůvým. Odmítali Starý zákon, mariánský kult, svátosti (zpovídali se hromadně), kněžství, liturgii, manželství, Ježíšovo zmrtvýchvstání, obrazy a relikvie svatých atd.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

se mnou o dědictví!“ Odpověděl mu: „Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Potom jim řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.“

Pověděl jim toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na poli hojně urodilo. Uvažoval tedy sám pro sebe: »Co mám udělat? Vždyť už ne-

mám, kam svou úrodu uložit! Tohle udělám,« řekl si, »strhnu své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno své obilí i své zásoby. Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, vesele hoduj!« Bůh však mu řekl: »Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?« Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem.“

Neděle – den Eucharistie

Nejsvětější svátost oltární je pramenem našeho života víry. Má však být také opravdovým vrcholem. Proto je právě neděle, den Páně, oním dnem, ve kterém proudí eucharistické milosti obzvláště silně, aby se staly zdrojem síly pro celý týden.

První příchod zmrtvýchvstalého Ježíše do večeradla se uskutečnil v den Zmrtvýchvstání. *Večer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul před nimi a řekl: „Pokoj vám!“* (Jan 20,19) Druhé zjevení, při kterém vyzval Tomáše, aby se dotkl jeho ran, se uskutečnilo *týden nato* (srov. Jan 20,26), tedy opět den po sobotě, v neděli. Svátý Jan upozorňuje formálně na tuto chronologii obou prvních setkání, aby se stala prototypem nedělních setkání věřících církve: v Nejsvětější svátosti je Ježíš přítomen uprostřed svých učedníků a uděluje jim pokoj a Ducha Svatého. Ve svatém přijímání, když přijímají zmrtvýchvstalé Tělo, dotýkají se jeho oslavených ran jako Tomáš a vyznávají svou víru v něho. To jsou podstatné složky mše svaté.

Je dobré znovu objevit význam neděle v prvních staletích církve jako dne Eucharistie, protože tehdy nebyl tento den zcela zvláštním dnem z důvodů vnějších okolností, nýbrž pro svou vlastní vnitřní sílu. Věřící nemohli jít po mši svaté domů, aniž by se necítili „znovuzrození“, nakažení „žívou nadějí skrze zmrtvýchvstání Ježíše Krista“ (srov. 1 Petr 1,3). Svátý farář arský jednou řekl: „Když se tě někdo v neděli zeptá po mši svaté, co si odnášíš domů, pak odpověz: »Nesu si domů nebe!«, protože domů si odnášíš Krista.“

V některých jazycích se neděle nazývá „dnem slunce“. Slunce bylo od počátku symbolem zmrtvýchvstalého Krista. Bez slunce není života, bez slunce je jen tma a noc. Kristus je světlo světa. Kristus je chléb života. Již sv. Justin napsal ve 2. století o neděli: *V neděli se všichni scházíme, protože to je první den, kdy Bůh stvořil svět z temnot, a protože Ježíš Kristus, náš Vykupitel, v tento den vstal z mrtvých* (Justin apol. 1,67).

V jiných jazycích je význam neděle vyjádřen ještě výrazněji: v románských

jazycích je to *domenica* (italsky) nebo *domingo* (portugalsky), což je odvozeno od latinského slova *Dominus – Pán*.

Neděle je den Páně

Svátý Jeroným napsal ve 4. století tyto řádky: *Den Páně, den zmrtvýchvstání, den křesťanů, je náš den. Jmenuje se Den Páně, protože v ten den vystoupil Pán jako vítěz k Otci. Když pohané nazývají tento den „dnem slunce“, také my to rádi vyznáváme, protože dnes vzešlo světu Světlo, dnes se objevilo Slunce spravedlnosti, jehož paprsky přináší spásu.*

Co znamená neděle konkrétně pro křesťana? Jeden kněz napsal jednou provokativní článek s názvem: „Nepečuji lépe o své auto než o svou duši?“ A opravdu, dáváme si pozor, abychom autu poskytli pravidelnou údržbu, vyměnili olej a nezapomněli na pneumatiky.

V našem křesťanském životě tomu není jinak: musíme pro svou duši a svůj život víry „natankovat“. A právě neděle má být takovým „dnem tankování“. Arcibiskup Kothgasser ze Salcburku stále vyzvedává význam neděle. Od něho pochází moudrá věta: „Držíme neděli, protože neděle drží nás!“

Jako mořeplavec, který chce přivést svou loď do cíle, musí se dívat na mapu, i my musíme kontrolovat svou mapu, zda jedeme správným směrem, zda jsme neztratili ze zřetele svůj cíl. A k tomu nám pomáhá neděle.

Nedělní bohoslužba je vlastně otázkou lásky. Kdo miluje Boha, pro toho je vnitřní záležitostí a potřebou setkat se s Bohem při slavení nedělní mše svaté. Nakonec se vždy jedná o lásku.

Ale neděle nám nedává jen orientaci pro naši cestu, nýbrž také sílu, abychom ji mohli vykonat. Druhý vatikánský koncil říká o neděli: Bůh nás živí u „stolu slova“ (svatá čtení a modlitba) a u „stolu chleba“ (svaté přijímání). To jsou základní „potraviny“ našeho křesťanského duchovního života: Boží slovo, které nám dává orientaci, a svaté přijímání, které posky-

tuje pokrm a sílu pro celý týden a úkoly všedních dnů, pro zápasy, které musíme absolvovat. Z nedělní bohoslužby čerpáme sílu, abychom ve všední den mohli žít jako křesťané.

Když jednou jeden kněz zval na nedělní mši svatou vysoce postaveného muže, dostal od něho odpověď, že na to nemá čas, protože je příliš zaměstnaný. Kněz řekl: *To mi připomíná jednoho dřevorubce, který ztrácel mnoho sil a mnoho času, protože pracoval s tupou pilou i sekerou. Zcela vyčerpaný řekl, že nemá čas své nářadí nabrousit.*

Neděle je „Dnem Páně“ také proto, že je to den „pro Pána“. Je to den, který je obzvláště věnován Bohu, kdy si musíme pro Boha udělat více času než jindy.

Jan Pavel II. řekl při Světovém dnu mládeže v Torontu 2002: „Nebojte se věnovat Pánu svůj čas. Čas věnovaný Bohu není ztracený, nýbrž nejlépe využitý čas.“

Neděle je den modlitby

Matka Tereza použila jednou krásné přirovnání z evangelia:

Když není ratolest spojena s vinným kmenem, uschne. Tímto spojením větve s kmenem je modlitba, a to především v neděli. Je-li zde toto spojení, pak je zde i láska a radost. Tak se stáváme sluneční září Boží lásky, nadějí na věčnou blaženost, plamenem horoucí lásky.

Jak často nám křesťanům vytýkají, že v neděli chodíme do kostela, ale ve všední den žijeme, jako bychom neděli nevyznávali! Jedná se vlastně o věrohodnost naší víry, o to, s jakým přesvědčením a nadšením svou víru žijeme.

Londýnský biskup se zeptal jednou slavného herce Anthonyho Quinna: „Jak je to možné, že my se vznešenými pravdami děláme tak slabý dojem, zatímco vy herci svými smyšlenkami na jevišti tak uchvacujete?“ Herec odpověděl: „To je tím, že my o těch vybásněných věcech mluvíme jako o skutečných, a vy o skutečných mluvíte jako o vybásněných.“

Nedělní bohoslužba je vlastně otázkou lásky. Kdo miluje Boha, pro toho je vnitřní záležitostí a potřebou setkat se s Bohem při slavení nedělní mše svaté. Nakonec se vždy jedná o lásku.

*Z -sks- 25/2007 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Rozhodnutí a požehnání

Před několika roky jsem byl v životní situaci, kdy se mi zdálo, že mě Bůh volá, abych ho dokonaleji následoval. Zůstávala však otevřená otázka, jak se to má stát, v jaké formě a na jakém místě. Bylo mi jasné, že se také mohu ještě několik let zabývat tímto dojemem, že mě Bůh volá, aniž bych se rozhodl a něco konkrétního podnikl.

Znal jsem ve svém okolí několik osob, které měly již několik let touhu věnovat Bohu jeden nebo dva roky v některé rozvojové zemi, v nějaké řeholní společnosti nebo v klášteře, ale stále o tom jen snily jako o něčem krásném, ale nedosažitelném. Nad jejich životem vládl jakýsi smutek, zvláště pokud šlo o toto téma. Tomu bych se raději vyhnul. Na druhé straně jsem znal lidi, i když jich nebylo mnoho, kteří měli tu odvahu následovat Ježíše radikálnější způsobem. Odvaha těchto lidí mě fascinovala. I příklady svatých byly pro mě důležité. Vím ještě velmi dobře, že když jsem četl životopis Karla Liesnera⁽¹⁾, zapůsobila na mě jeho rozhodnost jít cestou, kterou jednou poznal jako správnou. A vím i bez znalosti takových osobností, že bez modlitby a přimluvy svatých bych se nikdy nedokázal rozhodnout, abych udělal velký krok směrem k Bohu.

Rozhodl jsem se proto vykonat exercicii zaměřenou na rozlišování, abych dal Bohu možnost ke mně promluvit a abych ho dobře slyšel. Před těmito exerciciemi jsem byl napjatý. Bylo mi jasné, že Bůh promluví, že mi ukáže svou vůli. Hlavní podmínkou, abych se mohl účastnit těchto exercicií, bylo mít jasno v tom, o jaké rozhodnutí se jedná. Šel jsem tedy vstříc těmto dnům se svou otázkou plný očekávání: přednášky, cvičení, osoba, která stála každému po boku, především však mlčení.

Během těchto dnů na mě přišly všechny možné i nemožné úzkosti, které jsem měl vzhledem ke svému povolání. Ne že by byly pro mě všechny zcela nové, ale v tiché atmosféře a za podpory přednášek mohl jsem se na ně podívat více bezprostředně. Mnohé z těchto úzkostí měly svou vnitřní logiku, která vedla k tomu, abych se přesvědčil, že moje povolání je

iluze a jistě nikoliv Boží vůle, že to nejpozději do tří měsíců vzdám apod.

Slova, která pronesl exercitátor při jedné své přednášce, změnila mé smýšlení. „Je zcela normální,“ řekl, „že máme úzkosti, ale nemůžeme se orientovat jen podle nich.“ Ještě si vzpomínám, že poukázal na svatého Pavla, který přišel se strachem, ve slabosti a s chvěním ke Korintským, ale šel tam (srov. 1 Kor 2,3). To mi pomohlo, abych nedopřával sluchu pouze námitkám a úzkostem. Jako obzvláště nápomocné se ukázalo denní naslouchání doprovázející osobě. Když jsem před ní vyslovil námitky a úzkosti, některé z nich zmizely samy od sebe.

V předposlední den exercicií mě napadlo rozhodnutí. Nemohu říct, že bych měl nějaké veliké světlo. Také se nerozptýlily všechny pochyby jen tak do vzduchu.

Měl jsem světlo jako z kapsní svítilny, které svítilo na nejbližší kroky. Žádné velké přísliby nebo znamení či nějaká jasná potvrzení. Spíše byla na dně mé duše tichá, něžná jistota, že je správné, abych udělal vytoužený krok právě nyní. Šel jsem do kaple, posadil se před svatostánek, abych sdělil Bohu své rozhodnutí. A tu, musím to tak opravdu říct, mě přepadla láska Otce ke mně, dítěti. Rozplakal jsem se vděčností. V tom okamžiku jsem vůbec nemyslel na své rozhodnutí. Později jsem však tento okamžik chápal jako požehnání pro nadcházející cestu.

N. N.

Z FeL 97/2003 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Německý jezuitský kněz, žil v letech 1931–2018.
[pozn. red.]

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Lvem XIV. a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA SRPEN 2025

Úmysl papeže: Za vzájemné soužití

Modleme se, aby společnosti, kde se vzájemné soužití zdá velmi náročným, nepodléhaly pokušení konfrontace z důvodů etnických, politických, náboženských nebo ideologických.

Národní úmysl: Za hledající

Modleme se, aby ti, kdo se táží po Bohu a hledají smysl života, našli odpovědi.

Svatý Františku Xavierský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Modlitba jako záštita proti válkám a konfliktům

Svět často ignoruje existenci klauzurních klášterů. Někdy je s nechtutným sarkasmem odsuzuje jako staré pozůstatky již zbytečné a vybledlé religiozity. Kdyby však lidé věděli, že v těchto mnohdy malebných a často lidmi zapomenutých místech se po staletí vede neúnavný boj za mír, jejich soudy by byly méně tvrdé a pohrdavé. Pak by kláštery a klášterní komunity roztroušené po všech koutech světa mohly být považovány za jaderné elektrárny, kde se každý den vyrábí ta nejmocnější „atomová bomba“: neustálá invocace Božího zásahu, který je schopen obměkčit srdce zatvrzelá nenávistí a pomstou a změnit běh dějin v této temné době lidstva ovládané vidinou třetí světové války, kterou papež František několikrát bez váhání označil za válku vedenou „po částech“.

Vprostřed bolesti tohoto světa

Pokud jde o půvab místa, benediktinské klášterní opatství *Mater Ecclesiae* v Novare není výjimkou. Leží na ostrově San Giulio a nabízí výhled na nádhernou hladinu jezera Orta. Na první pohled by mohlo být matoucí, co má hrstka řeholnic společného s válkou na Ukrajině, konflik-

tem ve Svaté zemi a v Íránu, občanskými nepokoji v různých afrických a jihoamerických zemích, abychom uvedli jen několik příkladů.

Má s nimi co do činění, a to jak! Podle abatyše, matky Marie Grazie Girolimetto, právě brzké ranní vstávání, kdy benediktinky (řád byl založen kolem r. 543) začínají pravidelné modlitby, jako by neexistovalo žádné přerušení, je začátkem nejdůležitějšího boje proti zlu. Boje, který stojí neochvějně tváří v tvář nejmodernějším atomovým raketám, nejrafinovanějším vojenským strategiím, nehoráznému zbrojení placenému z peněz odebraných zdravotnictví a pomoci chudým, bezmocným vůči Bohu, který se slitovává, když slyší hlasy svých dětí prosících o mír.

Naslouchání otcům

Připomínají mi to slova otců církve, kteří říkali: „Když se dozvíš o vypuknutí války, uvědom si, že je to v podstatě i tvoje vina. A bojuj proti pýše a nenávisti ve svém srdci. Pokud se dozvíš o hladomoru, který zabíjí, pomysli na všechen ten chléb, který máš ve spíži a který odcizuješ hladovým. Pokud si uvědomíš, že církev je rozdělena a národy bojují mezi sebou,

opakuj si: je to i moje vina, dokud v mém srdci zůstává jediná myšlenka namířená proti mému bratrovi.“

Nestačí jen odsuzovat

Nestačí jen odsuzovat hrůzy a neštěstí tohoto světa, v těchto zdánlivě klidných oázách se dělá něco víc: zlo, které se skrývá v srdci člověka, se potírá přímo u kořene. „A děláme to modlitbou, před tím, kdo může všechno. Děláme to bez mnoha slov, ale tiše. V církvi je zásadní, aby tato místa kontemplativního života existovala, protože nejen svědčí o životě z obrácení, ale také nesou bolesti a úzkosti světa, až je zcela stráví a promění v naději na nový život.“

Pravá Svatá země

Matka Girolimetto přirovnává kláštery a řeholní domy, kde se v tichosti modlí za mír, k „pravé Svaté zemi, kde se v ohni Ducha lásky spalují všechny neshody, nepřátelství a nesoulad. A jsou sladčeny ve sborové modlitbě, která má obrovskou sílu: modlitba sjednoceného společenství se dostává přímo k srdci Boha.“

Svět nezná účinnost této skryté modlitby

Tam, kde je modlicí se společenství, existuje pevnost strážící pokoj. Proč je tedy svět ignoruje? „Protože nezná do hloubky účinnost této skryté modlitby. My se tím ale nemusíme trápit: naším úkolem je být svědky pokoje svým životem. Svět potřebuje taková autentická svědectví, která by vyprávěla o evangeliu a o Ježíši.“

Proti stereotypům

Matka představená opatství *Mater Ecclesiae* se také vzpírá stereotypu, který společnost vytvořila pro muže a ženy, kteří se rozhodli zasvětit svůj život modlitbě a rozjímání: „Říká se, že utíkáme ze světa, ale je to přesně naopak: noříme se do něj hlouběji, abychom mu mohli sloužit modlitbou, která je nejryzejším projevem lásky a soucitu.“

Opatství Mater Ecclesiae je italské opatství sester benediktinek založené v roce 1973. Leží na ostrově San Giulio a nabízí výhled na nádhernou hladinu jezera Orta.

Zdroj:

<https://www.vaticannews.va/cs.html>
(Redakčně upraveno)

Vůle k pravdě

Udělat rozhodnutí bývá těžké. Je třeba mít nejprve jasno o tom, co chceme, a na druhé straně mít sílu rozhodnutí skutečně udělat. Pokud je nám jasno o tom nejlepším, co můžeme udělat, je zde i síla k začátku. Velice ochromuje a unavuje žít bez cíle. Bez jasného rozlišování, kam život směřuje, k čemu mě vede mé povolání, mohu zůstat celá léta v životní situaci, která je neuspokojivá. Mnoho lidí je nešťastných, nemají však ani motivaci ani sílu, aby svůj život změnili. Chceme-li najít jasné rozhodnutí, potřebujeme světlo pravdy.

Co je to pravda? Touto otázkou se ocitáme na biblické půdě (srov. Jan 18,38). Představuji si Piláta jako arogantního Řimana, který unaveně klesá na svou polstrovanou židli, když pokládá Ježíši tuto otázku. Je tolik pravd, které slibují štěstí, tolik pravidel, tolik zákazů, doporučení, která si všechna činí nárok, a je zde stále někdo, kdo má přinést pravdu. Nový požitek, nové vzrušení, něco zvláštního, ale pravda? Co je pravda? „Já jsem cesta, pravda a život,“ říká Ježíš Tomášovi (Jan 14,6).

Pravda není určitý věcný obsah, pravda je osoba: Ježíš Kristus, věčné Otcovo Slovo. Hledáme-li tedy světlo pro svá rozhodnutí, stojíme před osobou. Křesťanská pravda vystupuje vždy jako osoba, v Písmu svatém, v nauce církve, v setkání a ve zkušenosti.

Když hledám v Bibli jasno pro svůj život, mohu se pokusit z různých míst vyvodit závěry pro svůj život, abych obdržel definitivní směr. Písmo má však mnoho tajemných a protikladných výpovědí, že bych se mohl také spíše zmylit než najít nosnou základnu. Mohu však ve slovech Písma potkat také toho, který je vyslovil: Ježíše Krista, který vstal z mrtvých a žije. Jeho pohled je upřen na mne a jeho slova ke mně promlouvají v nauce a v podobenstvích. Toto setkání v modlitbě je skutečnost, tak-

že dochází k vyjasnění mého života. Potkávám pohled samotného Boha, který mi daruje světlo, a tento pohled je plný síly a něžnosti.

Nebo nauka církve. Jak je krásné dogmata nikoliv kritizovat, nýbrž dát se oslovit věčnými pravdami, které se v nich zjevují!

I v modlitbě, v rozhovoru s naším Vykupitelem a Přitelem může zazářit jasné světlo a ve svátostech nás posílit Boží silou.

Pravda je tvořivé Otcovo slovo, které nám dává bytí. Když stojíme v tomto světle a slyšíme toto slovo, přijímáme požehnání, které Bůh a náš Otec při našem stvoření do nás vložil. *Bůh viděl všechno, co stvořil, a bylo to velmi dobré.* (Gn 1,31) Ve starořečtině, jazyku Nového zákona, se pravda nazývá *aletheia*. Doslova přeloženo znamená toto slovo *neskrytost*. Naš obvyklý stav je skrytost. Od dědičné viny, jejímž ovocem je smrt, se skrýváme (srov. Gn 3,8). Zvolit život znamená vystoupit z této skrytosti na světlo – do neskrytosti. Poznat pravdu není násilná duchovní činnost, je to otevření se Bohu. Pravda je pohled, který nám věnuje Bůh, pohled lásky a obdivu. Najít své povolání není nic jiného než vystavit se tomuto pohledu. Když poznáme, jak se Bůh na nás dívá, zjistíme, co je naší nejvlastnější identitou, k čemu jsme povoláni. Není důvodu bát se tohoto pohledu, protože tento pohled je milosrdenství a uzdravení. Je to také oheň pro všechno, co je v nás nedokonalé, ale pravda je naše štěstí. Bůh nám dává toto světlo, když řekneme své „ano“ k jeho pravdě. Toto „ano“ je ovšem rozhodnutí jít cestou pravdy. Není naší věcí, abychom tuto pravdu vymýšleli nebo objevovali. Na nás je, abychom tuto pravdu celým srdcem a celou duší a ze vši síly chtěli. Pak je to věcí Pravdy, Ježíše Krista, aby se nám zjevil a vedl nás ke štěstí.

*Z FeL 97/2003 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

O LÁSCĚ K BOHU

Proč máme Boha milovat?

Boha máme milovat, protože si zaslouží lásku pro svou nekonečnou dokonalost a je náš Otec nebeský, od něhož máme všechno dobré.

Kdo miluje Boha nade všechno?

Boha miluje nade všechno, kdo je ochoten raději všeho se vzdát, než těžkým hříchem ztratit jeho lásku.

Miluj Boha. – Slovo „miluji“ znamená: Mám zalíbení v tom, koho mám rád(a), proto chci jemu jen dobro. Slovo „miluji Boha“ znamená: Mám zalíbení v Bohu, proto chci jeho čest a slávu a pro něho miluji sebe i všechny ostatní lidi jako děti Boží.

Láska k Bohu je velký dar, který nám Bůh vlil do duše s milostí posvěcující při svatém křtu. To je křesťanská láska k Bohu. Křesťanská láska k Bohu je nadpřirozená, od Boha do duše vlitá schopnost, abychom jej milovali nade všechno, sebe pak a bližního milovali z lásky k Bohu. Křesťanská láska k Bohu je největší ctnost. Za tento dar vděčně děkujeme a o jeho zachování i rozmnožení prosíme. Proto se častěji modlíme vzbuzení lásky k Bohu.

O lásce k Bohu napsal svatý apoštol Pavel: „Kdybych měl všechnu víru, takže bych hory přenášel, lásku však neměl, ničím bych nebyl... Nyní však trvají víra, naděje, láska, tyto tři, ale největší z nich je láska.“ (1 Kor 13,2.13) Kdo miluje Boha proto, že Bůh je nejvyšší dobrý, dokonalý a lásky nejhodnější, má lásku dokonalou. Kdo miluje Boha jen pro dobro, které od něho má, nebo očekává, má lásku nedokonalou.

Miluj Boha nade všechno! – Kdo miluje Boha nade všechno, váží si ho víc než všeho na světě a raději se všeho vzdá, než by těžkým hříchem ztratil jeho lásku. Pán Ježíš řekl: „Kdo miluje otce nebo matku více nežli mne, není mne hoden.“ (Mt 10,37)

Kdo se prohřešuje proti lásce k Bohu? – Proti lásce k Bohu se prohřešuje ten, kdo je k Bohu lhostejný, kdo o Boha a Boží záležitosti nestojí a kdo jeho přikázání lehkomyšlně přestupuje.

Čím nejlépe ukážeš, že Boha opravdu miluješ? Tím, že budeš vždy věrně zachovávat všechna Boží i církevní přikázání. Pán Ježíš ti říká: „Kdo má přikazy mé a je zachovává, ten mě miluje.“ (Jan 14,21) Dokazuj proto Bohu činem, jak ho miluješ! „Dítky, nemilujte slovem ani jazykem, nýbrž skutkem a v pravdě.“ (1 Jan 3,18)

*ThDr. František Tomášek:
Katechismus katolického náboženství. Nakladatelství
MICHAEL S.A. Frýdek-Místek, 2007/2009
(Redakčně upraveno)*

O kněžském povolání

– pokračování meditace papeže Lva XIV. ze str. 2

do semináře. Musíte být odvážní a nemějte strach!]

Kristu, který vás volá, říkáte „ano“ s pokorou a odvahou; a vaše „zde jsem“, které mu adresujete, klíči v životě církve a nechává se provázet nezbytnou cestou rozlišování a formace.

Ježíš, jak víte, vás především volá k tomu, abyste prožívali přátelství s ním a se svými druhy na cestě (srov. Mk 3,13); tato zkušenost bude trvale růst i po kněžském svěcení a bude zahrnovat všechny aspekty života. Není totiž na vás nic, co by mělo být odvrženo, ale vše je třeba přijmout a proměnit v logice pšeničného zrna, abyste se stali šťastnými lidmi a kněžími, „mosty“, a nikoli překážkami při setkání s Kristem pro všechny, kteří se k vám přiblíží. Ano, on musí růst a my se máme umenšovat, abychom mohli být pas-tyři podle jeho Srdce⁽¹⁾.

V rámci jubilea seminaristů přivítal 24. června papež Lev XIV. ve Vatikánu na 4 000 seminaristů a jejich formátorů (foto © Vatican Media)

Když mluvíme o Srdci Ježíše Krista, jak bychom mohli zapomenout na encykliku *Dilexit nos*, kterou nám daroval milovaný papež František?⁽²⁾ Právě v tomto období, které prožíváte, tedy v době formace a rozlišování, je důležité zaměřit pozornost na střed, na „motor“ celé vaší cesty: na srdce! Seminář, ať už je koncipován jakkoli, by měl být školou citů.

Dnes, v sociálním a kulturním kontextu poznamenaném konflikty a narcismem, se musíme naučit milovat a milovat jako Ježíš⁽³⁾.

Jako Kristus miloval lidským srdcem⁽⁴⁾, tak i vy jste povoláni milovat srdcem Kristovým! Milovat Ježíšovým srdcem. Ale aby se člověk naučil tomuto umění, je třeba pracovat na svém nitru, kde Bůh promlouvá a odkud vycházejí nejhlubší rozhodnutí; ale které je také místem napětí a bojů (srov. Mk 7,14–23), které je třeba proměnit, aby celé vaše lidství vonělo evangeliem. První práce proto musí být vykonána na vlastním nitru.

Dobře si zapamatujte výzvu svatého Augustina, abychom se vrátili ke svému srdci, protože tam najdeme stopy Boha. Sestoupit do srdce nás někdy může děsit, protože v něm jsou také rány. Nebojte se o ně pečovat, nechte si pomoci, protože

ce: nejen rychlých a okamžitých emocí, které charakterizují duši mladých lidí, ale především vašich pocitů, které vám pomáhají objevit směr vašeho života. Pokud poznáte své srdce, budete stále autentičtější a nebudete muset nosit masky. A výsadní cestou, která nás vede do nitra, je modlitba: v době, kdy jsme neustále propojeni, je stále těžší zažít ticho a samotu. Bez setkání s Bohem nemůžeme ani skutečně poznat sami sebe.

Vybízím vás, abyste často vzývali Du-cha Svatého, aby ve vás utvářel poddajné srdce, schopné vnímat Boží přítomnost, a to i skrze naslouchání hlasům přírody a umění, poezie, literatury⁽⁵⁾ a hudby, stejně jako humanitních věd⁽⁶⁾. V rámci náročného studia teologie se naučte také s otevřenou myslí a srdcem naslouchat hlasům kultury, jako jsou například současné výzvy v oblasti umělé inteligence a sociálních médií⁽⁷⁾. Především se naučte, jako to dělal Ježíš, naslouchat často tichému volání malých, chudých a utlačovaných a mnoha lidí, zejména mladých, kteří hledají smysl svého života.

Budete-li pečovat o své srdce každodenními chvílemi ticha, rozjímání a modlitby, naučíte se umění rozlišování. I to je důležitá práce: naučit se rozlišovat. Když jsme mladí, nosíme v sobě mnoho tužeb, snů a ambicí. Srdce je často přeplněné a stává se, že se cítíme zmatení. Po vzoru Panny Marie však má naše nitro získat schopnost uchovávat a rozjímat. Schopné *synbal-lein* – jak píše evangelista Lukáš (2,19.51): skládat dohromady úlomky⁽⁸⁾. Varujte se povrchnosti a v modlitbě a rozjímání skládejte dohromady úlomky života a ptejte se: Čemu mě učí to, co prožívám? Co mi to říká na mé cestě? Kam mě Bůh vede?

Nejdražší, mějte srdce tiché a pokorné jako Ježíš (srov. Mt 11,29). Ať podle příkladu apoštola Pavla (srov. Fil 2,5nn) přijmete Kristovy city, abyste pokročili v lidské zralosti, zejména citové a vztahové. Je důležité, ba dokonce nezbytné, již od semináře klást velký důraz na lidskou zralost a odmítat každou přetváрку a pokrytectví. S pohledem upřeným na Ježíše se musíme naučit pojmenovat a vyjádřit i smutek, strach, úzkost, rozhořčení a vše přinášet do vztahu s Bohem. Krize, omezení, křehkost nelze skrývat, jsou naopak příležitostí k milosti a velikonoční zkušenosti.

Syn brusiče nožů (2)

NAPOLEON JE VŠÍM VINEN

Po kruté zimě následovalo léto s ne-milosrdnými vedry. Zrno zaschlo v klasech, cena obilí stoupla na 70 franků za dva centy a leckde ani za tolik peněz nebylo k dostání žito nebo pšenice. V Paříži se bouřil hladovějící lid a vykrádal pekárny; avšak i na venkově se bída zvětšovala den ze dne.

Plni strachu vzhlíželi lidé o parných nocích k velké kometě, která visela jako rozzhavený Boží meč nad ztýranou zemí.

„Ta kometa přinese neštěstí,“ říkával starý Piccard, který se zase jednou objevil v dílně brusičově, aby si dal naostřit náčiní. „Pokaždé, když na nebi svítí kometa, přichází neštěstí na svět. Bůh ví, čeho se ještě dožijeme, a je jisté, že v zimě budu kopat mnoho hrobů.“

„To je samá pověra, co zde říkáte,“ zavrčel mistr Eymard, „copak nevíte, že taková hvězda stála nad jesličkami v Betlémě? Nejkrásnější světlo světa se z ní linulo.“

„Neštěstí přece přijde,“ trval na svém Piccard. „V nocích se ozývá na hřbitově zvláštní šepot. Myslím, že slyším mrtvé, jak si vzájemně šeptají o bídě a velkém umírání.“

„Mrtvá ústa nemluví a v hrobech bývá ticho. Co to blábolíte za nesmysly?“

„Cože, nesmysly?“ rozhorlil se hrobař. „Což nemám pravdu? Neuschla tráva na všech pastvinách a nestojí klasy hluché a prázdné na polích? Od jara nespadla ani kapka deště. Nebe se zavírá nad zemí – a vy nevěříte budoucímu neštěstí?“

Nožír rozdmýchal plameny a po několika zlostných úderech kladivem odpověděl nevrle:

„Byl jsem sám dlouho sedlákem, aby mne srdce nebolelo, když vidím, jak všechno kolem propadá zkáze. Samozřejmě, že nás čekají zlé časy. Ale kometa s tím nemá nic společného. Nesnáším takové pověřivé tlachy. Zde máte krumpáč a lopatu a nechte mě už na pokoji!“

„Jste čestný muž, sousede,“ zabručel hrobař, „ale také pořádný grobián, a znamením na nebi nerozumíte vůbec.“ Hodil na kovadlinu několik sous a zamračený kličil se ze dveří.

Zdálo se, že starý Piccard měl pravdu se svým proroctvím. Podzim přišel bez úrody. Nestálo ani za to posekat žito, stodoly zůstaly prázdné, lopaty větrného mlýna trčely strašidelně bez pohybu. Nebylo co mlít, ani žito, ani pšenici. Ve chlévech bučel dobytek, pro který nebylo krmiva. Spokojeni byli jedině vinaři. Horké léto naplnilo jejich sudy nejlepším mokem révy, jaký za posledních sto let nebyl vylišován. „Kometové víno“ nazývali ušlechtilou šťávou, která se urodila v hladovém roce. Byla však tak drahá, že si prostý člověk mohl dopřát malou skleničku jenom o největších svátcích.

„Jak máme přečkat zimu?“ naříkala paní Magdaléna. „Naše zásoby se menší a brzy nebude už ani mléka pro děti, protože sedláci porážejí krávy.“

„Bůh nás zcela neopustí,“ těšil ji manžel. Než i on se díval starostlivě do budoucnosti. Obchod byl špatný, srpů nebylo zapotřebí, poněvadž nebylo co žnout; a k čemu jsou nože, když není chleba na krájení?

V tak těžké době potřebovala země aspoň mír. Ale všechno nasvědčovalo tomu, že klid zbraní nezůstane zachován. Napoleon se chystal k válce. To poznal i slepec. Na venkově se stále objevovali komisaři a odváděli sedlákům koně ze stájí a odváželi obilí ze stodol. V každé vesnici vířil buben a císařovi verbíři nutili mladé chasníky do pestrého stejnokroje.

„To půjde proti Rusku,“ šuškal se v oněch mučivých dnech. „Bůh nás chraň! Je to děsná krajina plná ledu a sněhu, příšerná obrovská země se stepí a divočinou. V té strašlivé pustině může zmizet celá armáda.“

„Neříkal jsem to?“ vychloubal se hrobař. „Kometa přinese neštěstí na svět. Třeba bude císařovou úmrtní svíci.“

„Dies irae, dies illa!“ vzdychal farář z La Mure. „Když ho papež uvrhl do klatby, odpověděl Napoleon posměšně: Co je mi do klatby, kvůli ní nevypadnou mým vojákům pušky z rukou. – Třeba jim je Bůh přece vyrazí z rukou. Nenechá se posmívat ani od tak mocného a slavného císaře.“

Starosta, k jehož ušim takové poznámky pronikly, pokládal za svou povinnost

Ve světě, kde často panuje nevěda a touha po moci, kde někdy zdánlivě převládá logika odpisu, jste povoláni k tomu, abyste svědčili o Kristově vděčnosti a nezištnosti, o radosti a veselí, o laskavosti a milosrdenství jeho Srdce. Žijte v duchu přijetí a blízkosti, velkorysě a nezištně služby a nechte Ducha Svatého, aby „pomazal“ vaše lidství ještě před vysvěcením.

Srdce Kristovo je naplněno nesmírným soucitem: je to milosrdný Samaritán lidstva a říká nám: „Jdi a stejně jednej i ty!“ (Lk 10,37) Tento soucit ho vede k tomu, aby rozdělával chléb Slova a sdílení (srov. Mk 6,30–44) a dal tak nahlédnout na gesta ve večeradle a na kříži, kdy dal sám sebe za pokrm. Říká nám: „Vy jim dejte jíst“ (Mk 6,37), to znamená, učinite ze svého života dar z lásky.

Drazí seminaristé, moudrost Matky církve, podporovaná Duchem Svatým, v průběhu času vždy hledá nejvhodnější způsoby formace vysvěcených služebníků podle potřeb jednotlivých míst. Jaký je váš úkol v tomto úsilí? Nikdy nehrát na poloviční míru, nespokojit se, nebýt jen pasivními příjemci, ale zapálit se pro kněžský život, žít přítomností a hledět do budoucnosti s prorockým srdcem. Doufám, že naše setkání pomůže každému z vás prohloubit osobní dialog s Bohem, v němž ho budete prosit, abyste stále více přijímali Kristovy city, city jeho Srdce. Toho Srdce, které bije láskou k vám a k celému lidstvu. Hodně štěstí na této cestě! Provázím vás svým požehnáním.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) Srov. sv. Jan Pavel II., Ap. exh. *Pastores dabo vobis* (25. března 1992), 43.
- (2) Encyklika *Dilexit nos* (24. října 2024).
- (3) Srov. *tamtéž*, 17.
- (4) II. vatikánský ekumenický koncil, past. konst. *Gaudium et spes*, 22.
- (5) Srov. František, *List o úloze literatury ve formaci*, 17. července 2024.
- (6) II. vatikánský ekumenický koncil, past. konst. *Gaudium et spes*, 62.
- (7) Kongregace pro klérus, Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis, *Dar kněžského povolání* (8. prosince 2016), 97.
- (8) Srov. František, Encyklika *Dilexit nos* (24. října 2024), 19.

napomenout duchovního pastýře. Hlavou obce La Mure byl tělnatý a dobrosrdečný muž a oddaný služebník svého císaře, a to nejen pro svůj úřad, ale především proto, že před mnoha lety bojoval pod praporem mladého Bonaparta u pyramid. Objevil se jednoho dne, funě rozhořčením, ve farním domě a vypravil ze sebe:

„Monsieur le curé, jsou to nebezpečné a štvavé řeči, které vedete. Vlastně bych vás měl zavřít.“

„Učiňte to, monsieur le maire, budu mít čest sdílet osud našeho Svatého otce. Ostatně se nebojím ani vašeho, ani císařova hněvu. Strádal jsem dost dlouho za velké revoluce ve vězení a ušel jsem jen o vlas gilotině.“

„A kdo těm hrůzám učinil konec?“ rozhorlil se starosta. „Kdo zpřístupnil nepřisežným kněžím opět kostely? Kdo jiný než Napoleon! O tom se dočtete ve svém katechismu. Tam také najdete důvody, proč máme císaře zvláště milovat a ctít.“

„Ovšem,“ odpověděl farář lhostejně, „mohu vám to místo říci nazpaměť. Císař je ten, jehož Bůh v těžkých dobách povolal, aby obnovil veřejnou bohoslužbu svatého náboženství našich otců, aby byl jeho ochráncem a tak dále. Bohužel tam zapoměli dodat, že Napoleon vyloupil církevní stát, že odvedl papeže do vězení, že byl kvůli tomu vyloučen z církve a že ztratil právo na poslušnost u všech dobrých křesťanů.“

„Nemohu snést takové rouhačské řeči,“ zakašlala světská hlava a utřela si čelo červeným kapesníkem.

„Vy jste přece katolický křesťan, starosto. Nedočká vás, že Svatého otce v Savoně stále hůře utiskují? Vylomili jeho psací stůl, všechno prohrabali, odnesli papír a psací potřeby a zabavili mu knihy. K denní četbě mu nezůstalo nic než podařený *Moniteur*, onen plátek, ve kterém může číst denně nové nadávky na svou svatou osobu. O chladných zimních dnech zapomínají sluhové zatopit v kamnech. Ubohý muž, trpící ledvinovým neduhem, zakouší nevýslovně a marně se doprošuje aspoň ohřátých kamenů. Pro jeho živobytí povolil císař tak směšně nízkou částku, že sotva stačí na výživu.“

„Kdyby poprosil císaře o zmírnění své situace, jeho útlak by brzy skončil.“

„To mu poradil též baron Chabrol, jeho vězeňský dozorcí, ale víte, co Svatý otec

odpověděl? »To určitě neučiníme,« odvětil. »Chudoba nás netísni.« Byli i chudší papežové; a teď mi řekněte, zda se to všechno nedotýká vašeho křesťanského srdce?“

„Jistě se mne to dotýká,“ povzdechl si starosta. „Nemohu to slyšet, aniž by se mi slzy nedraly do očí. Ale proč papež neustoupí? Proč se nezrekne církevního státu a proč neukončí spor?“

„Protože se nemůže zřici toho, co mu nepatří, co patří církvi. A teď jděte klidně domů a uvažujte o tom, že papež, který zakouší trýzeň, je i vaším otcem!“

„S vámi se nedá mluvit!“ rozlil se městský vladař. „Chci jen doufat, že vás přece nebudu muset zavřít. Přiznávám, že by mi to bylo nemilé. Konečně jsme spolu dost často hrávali Ecarté a vyprázdnil při tom nejednu dobrou skleničku vína.“

„Tak si zahrajeme,“ navrhl farář.

„Nehraji s rebely,“ zavrčel starosta. „Vezmi vás čert, vy starý paličáku!“ Vztekle uchopil svůj dvourohý klobouk a odpádl.

„S Pánem Bohem, starosto!“ volal za ním farář.

V zimě dostoupila nouze vrcholu. Ke vši bídě se přidružovalo neustále vojenské ubytování. La Mure ležela na nové vojenské silnici, na „Route Napoleon“, která spojovala Grenoble s Marseille. Stále přicházeli noví válečníci, uvelebovali se u sedláků a občanů a nezanechávali po sobě více než roj kobylek.

Bylo dosti trápení s touto svízeli. Když se přiblížil houf uniformovaných, ukrývali obyvatelé La Mure své slepice a dcery, ale protože nebylo možno zabránit drůbeži v kďákání a dcerám v chichotání, byly ostudy na denním pořádku.

Také dům nožířův byl postižen. Vojáci byli v jeho dílně jako doma, dali si brousit šavle a palaše a žádali po mistru práci bez placení. Co chvíli dřepěli kolem výhně, chlubil se svými hrdinskými činy na všech možných bojištích, vypravovali o velkém vraždění a tvářili se, jako by přišli přímo z pekelného jícnu.

Mladý Tonik takovým historkám naslouchal s otevřenými ústy a napjatým sluchem, zatímco otec ty řeči snášel s nevrlým výrazem a hleděl si mlčky své práce. Dovolil-li si však někdo nějaké rouhačské slovo nebo necudnou poznámku, přejel chvastounovi přes ústa pádnou rukou tak rázně, že mu každá námitka zůstala třet v krku, a bázlivě zmlkl. I nejodváž-

nější rváč nakonec respektoval pěstě silného nástroje.

Své dceři, dvanáctileté Marianně, otec přísně zapověděl ukazovat se mezi vojáky častěji, než bylo třeba. Občas, když matka byla zaneprázdněna, postavila ubytovaným misu cibulové polévky nebo pečených fazolí na stůl, hned však zase zmizela s vlídným „Dobrou chuť, messieurs!“ Jinak sedávala u kolovrátku a dohlížela na oba malé, kteří v komoře lezli po čtyřech a za velkého křiku a ječení konali své první pokusy v chůzi. Bylo s nimi povyražení, zvláště s malým Juliánem, neposedným šibalem, který ani na okamžik nedal pokoje.

Také v kovárně byl krajíc chleba vzácným darem Božím. Sám Bůh ví, jak zlou zimu přečkali. Na jaře aspoň zahrada zajistila nejnutnější výživu.

V květnu posbíral Napoleon nejpočetnější armádu, jakou Evropa kdy viděla, a to v Drážďanech, kde se konala okázalá knížecí slavnost. Ze saského hlavního města vydal příkaz, aby papež byl bez meškání dopraven do Fontainebleau, protože anglické loďstvo křižovalo v blízkosti Savony. Dne 19. června se dovlekl chorý papež, útrapami cesty zcela vyčerpán, do Fontainebleau, ale kastelán se zdráhal ho vpustit, protože neměl výslovné pověření. Tak musel Pius VII. trávit první noci v domě zahradníkův, než se mu otevřela brána jeho nového žaláře.

Mezitím se armáda vypravila do Ruska, dospěla k Němenu, aniž spatřila ruské vojsko. Pouze několik rot kozáků činilo občas výpady na nepřítele.

Pochod široou ruskou zemí byl hrozný. Vojsko se namáhavě vláčelo zmoklými cestami v hustém dešti. Doufali-li vojáci, že najdou ve vesnicích teplý útulek, naráželi jen na vypálené chatrče a prázdné stodoly. Dávno již umlkly písně, s nimiž vojsko vytáhlo. Rozmrzelí a promočení až na kůži, postupovali vojáci obrovské armády na východ liduprázdným a vydrancovaným krajem. Pro koně často nebylo jiného krmiva než sláma z pobořených střeš. A déšť neustával.

Dne 15. září dovlekl se vojsko do Moskvy. Všechny útrapy strašného pochodu byly zapomenuty. Konečně byly nalezeny dobré ubytovny a dostatečná strava. V nádherných palácích a zlatem se lesknoucích kostelích protahovali vo-

jáci své unavené končetiny, pili vodku a krymské víno ze zlatých pohárů a hulákali revoluční píseň:

*„Et du Nord au Midi la trompette guerrière
a sonnè l'heure des combats.
Tremblez, ennemis de la France!“*

*Od severu k jihu burcují válečné polnice
k boji a k vítězství.
Třeste se, nepřátelé Francie!*

Brzy následovalo osudné procitnutí. Den po příchodu hořela Moskva jako pochodeň od jednoho konce k druhému. Vojáci i s koňmi nacházeli v ďábelských plamenech hroznou smrt. Jen stěží se císař zachránil útekem.

Započal smutný návrat. Uprostřed ruské zimy nastalo velké umírání v ledu a ve sněhu a vojákům skutečně vypadávaly pušky ze zkřehklých rukou. Při čtyřiceti stupních mrazu vrávaly zbytky velké armády zavátými silnicemi, spálenými a opuštěnými vesnicemi. Denně umíralo pět až šest tisíc vojáků hladem a zimou. Jen deset tisíc vyzábělých a zubožených postav dosáhlo konečně města Vilna.

Doma se tísnily zástupy kolem posledních zpráv z bojiště, které byly vyvěšeny na zdech. „Velká armáda je ztracena, ale zdraví Jeho Veličenstva nebylo nikdy výbornější, než je teď.“

Málo se jich vrátilo z té velké žně smrti. Také v La Mure byl sotva dům, ve kterém by se neoplakával otec, syn nebo bratr, který se nevrátil z ruského pekla.

Dne 19. ledna 1813 vyhledal Napoleon zajatého papeže ve Fontainebleau, objal ho a oslovil ho „můj otče“. Nabízel mu starý zámek v Avignonu za rezidenci s dvěma miliony ročního příjmu. Slíbil, že všem duchovním až ke kardinálům poskytne plat, jestliže Pius vyhoví jeho požadavkům.

„Přehlédněte spornou otázku časné vlády,“ volal, „a uvidíte, co my dva, vy a já, zbaveni našeho nedorozumění, vykonáme pro náboženství!“

Ubohý, utrpením zlomený, všech svých rádců zbavený papež konečně ustoupil císařovým požadavkům a podepsal chvějící se rukou jedenáct článků, které měly připravit konkordát. Brzy na to papež, dohnán výčitkami svědomí až na pokraj zoufalství, odvolal všechny své ústupky.

Mariánské společenství Večeřadla Křenovice u Kojetína Vás co nejsrdečněji zve na
NOČNÍ EUCHARISTICKÉ PROCESÍ NA SVATÝ HOSTÝN

konané **v pátek 12. září 2025 od 21.00 hod. za účasti Mons. Antonína Baslera.**

Úmysly procesí: za odčinění urážek způsobených Trojjedinému Bohu a Panně Marii; za svatost kněží a zachování pravé katolické víry; za obrácení českého národa a návrat ke křesťanským kořenům; za účastníky procesí a jejich rodiny; za mír v lidských srdcích a na celém světě.

ORGANIZACE POUTĚ: 21.00 hod. – zahájení procesí z parkoviště v Bystřici pod Hostýnem (u hřbitova) • **00.00 hod. – mše svatá v bazilice na Svatém Hostýně** (hlavní celebrant Mons. Antonín Basler). Po skončení mše svaté bude následovat odvoz poutníků autobusem na parkoviště v Bystřici pod Hostýnem.

Pro ty, kteří se nemohou pěšího výstupu zúčastnit ze zdravotních důvodů, bude připraven paralelní program v bazilice na Svatém Hostýně od 21.30 hod.

Bude vypraven autobus, do kterého můžete nastoupit na těchto místech: KOJETÍN – od kostela Panny Marie v 19.45 hod. • KROMĚŘÍŽ – od kostela sv. Jana ve 20.00 hod. • HULÍN – autobusová zastávka na nám. Míru ve 20.15 hod. • HOLEŠOV – autobusové nádraží ve 20.30 hod. **Zájem o autobus je nutné předem nahlásit na telefon 606 484 928.** Po skončení programu na Svatém Hostýně se vrací autobus stejnou trasou nazpět.

Pro ty, kteří chtějí pokleknout během procesí: nezapomeňte si vzít podložku pod kolena. Informace také na www.veceradlo.cz.
Těšíme se na Vás!

Teprve potom našel nešťastný muž opět svou vnitřní rovnováhu.

Místo aby zemi dopřál pokoje, chystal se Napoleon k nové válce. Tentokrát musel i Toník Eymard opustit otcovský dům a odejít k císařské gardě. Malý Petr Julián výskal radostí, když uviděl bratra v parádní uniformě. Viděl ho však naposled v životě.

Jednoho nevlídného listopadového dne držel Julián Eymard ve svých chvějících se rukou dopis. Byla to zpráva, že jeho syn byl v krvavé bitvě u Hanau těžce zraněn a o několik dní později skonal v lazaretě v Mohuči.

Farář Second přišel, aby potěšil rodiče, ale pro žal se nezmohl na jediné slovo. Jen mlčky podal těžce zkoušeným ruku.

„V pořádku, pane faráři,“ pravil nástrojař, „byla to vůle Boží. On dal, on vzal. Budiž jeho jméno pochváleno!“

„To je pravé křesťanské slovo,“ odpověděl kněz dojatě. „Je to slovo velkého trpitele Joba. Jste podrobeni stejné zkoušce jako on. Bůh vám dá i odměnu.“

Kovář přikývl, beze slova odešel do dílny a pustil se do práce jako obvykle. Jejich dům ztichl ještě více než předtím. Matka uchopila malého Juliána za ruku, odešla s ním do kostela a složila svůj žal před svatostánkem.

Sotva tříletý Julián ještě nechápal, že se jeho bratr již nevrátí domů, ale ve svém

malém srdíčku vycítil, že matka, která v poslední době často poplákávala, nachází podivuhodnou útěchu před zlatými dvířky, za nimiž bydlí Spasitel.

Dne 3. května 1814 přistál trůnu zbavený císař v přístavu Elby, ostrova jeho vyhnanství. O tři týdny později se vrátil Pius VII. za jásotu národa do města papežů.

Na jaře onoho osudového roku začal starosta La Mure opět hrát s farářem Ecarté.

„Byla mezi námi v poslední době řada nedorozumění,“ řekl, když se poprvé objevil na faře. „Doufám, že se na mne nezlobíte. Konečně, bylo mou povinností vás varovat, když jste vedl protistátní řeči.“

„Samozřejmě,“ usmál se kněz, „vždyť jste mě ani nezavřel.“

„Ani bych to nedokázal,“ ujišťovala místní hlava. „Zapomeňme na spory! Napoleon byl všim vinen.“

„Tak si tedy zahrajeme,“ kývl farář a rozdál karty. Opět zavládl mír v zemi a také v La Mure byla obnovena shoda mezi státem a církví.

(Pokračování)

*Z knihy Wilém Hünermann:
Syn brusiče nožů.*

*Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 4. 8. 2025

6:05 Příběhy psané životem: Sen českého miliardáře
6:50 Šeguové – děti z ulic Lubumbashi **7:25** Bible v písku: Jonáš **7:30** Martina a Ján **7:55** O zaniklé Karvině **8:40** V pohorách po horách: Volovec – Roháče
9:00 Island – Odraz Stvořitele **9:30** Outdoor Films: S fotografem Karlem Návratem **10:50** Duša Terchovcej – Rudo Patrnčiak **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Příroda kolem nás: Kuna Barunka, příběhy záchranné stanice. Liščí kočkování. **12:21** Jak potkávat svět: Se smíšeným pěveckým sborem BOHEMIACHOR **13:36** Střípky z ostravské archeologie: Hulvácký poklad **14:00** Za obzorem: Tomáš Vodvářka – Camino de Santiago **14:35** Zmoknutí na východě **15:05** Dokořán: S Václavem Moravcem **16:00** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Svoboda slova – zdroje a meze **16:55** Můj chrám: Hayato Okamura, kostel sv. Ignáce v Praze **17:15** Vincentova cesta [P] **17:45** Bible v písku: Žena u studny **18:00** Sedmihlášky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Příběhy Starého zákona: Prorok Jonáš **18:15** Výběr z vystoupení kapel na hlavní scéně Mohelnického dostavníku 2017 **19:00** Mše svatá z Medžugorje: Mladifest – Festival mládeže Medžugorje 2025 [L] **20:25** Přejeme si... **20:40** Bohém s Bohem: Jakub Železný **21:45** V pohorách po horách: Stolová hora v oblasti Pálavských vrchů **21:55** Za obzorem: Tomáš Vodvářka – Camino de Santiago **22:30** Šajtar: Třebovický koláč 2018 **23:10** Přesah: S Letní scénou Musea Kampa **0:00** Letem jazzem (4. díl): Autorská tvorba **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 5. 8. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Pomáháme jim přežít **7:05** Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: Srážky galaxií a temná hmota, 1. díl **7:50** Naši – osobnosti lidové kultury – Eva Rejšková **8:10** Voda ztracená a vrácená **9:00** Poutníci času: S Janem Šádkem **9:20** Petrovice v zátiší osad **10:00** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pojďte, vraťme se k Hospodinu **10:55** V pohorách po horách: Dušná ve Vsetínských vrších **11:05** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Slavíme společně: Pardubice, areál Automatických mlýnů **13:35** Vzdělanost – Otec Miroslav **14:00** Za obzorem: Adopce na dálku mění životy dětem v Indii **14:30** V pohorách po horách: Suchá Belá – Slovenský ráj **14:45** Muzikanti, hrajte: Moravanka 2 **16:05** Kaplani naděje: Dagmar Sližová **16:20** Osvěty Jubilea mládeže 2025 **18:00** Sedmihlášky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Příběhy Starého zákona: Spravedlivý Job **18:10** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **18:40** Zprávy agenta Kixe: Tvořivost **19:00** Mše svatá z Medžugorje: Mladifest – Festival mládeže Medžugorje 2025 [L] **20:25** Přejeme si... **20:40** Klapka: O poezii v káznici **21:45** Za obzorem: Adopce na dálku mění životy dětem v Indii **22:20** Má vlast: Hustopeče nad Bečvou **23:55** Expedice Rembaranka: V galerii přírodního člověka **0:35** Příběh psaný vínem – Ferdinand Fussmann **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 6. 8. 2025

6:05 Příběhy psané životem: Rozvody **7:00** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **7:55** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Svoboda slova – zdroje a meze **9:00** Magazin Mary's Meals **9:20** Jsi krásná – Příběh Em **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy **11:10** Můj chrám: Tomáš Hanus, dirigent, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Brně **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Lidé z cest: Jindřiška

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Fišerová **13:10** Ve službě Šuárů **13:40** Mexiko – země indiánů **14:00** Za obzorem: Životní příběh P. Ladislava Kubička **14:35** Cvrlikání (95. díl): Kluk z Husovky **15:45** 40 let se Štěpničkou **16:20** Když bolí tělo: Nemoci žlučových cest a slinivky **17:25** Sedmihlášky (94. díl): Na tom našem dvorku **17:30** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **17:40** Strýček Emu: Duha **18:00** Modlitba růžence a mše svatá z Medžugorje: Mladifest – Festival mládeže Medžugorje 2025 [L] **20:25** Přejeme si... **20:40** Dokořán: S Kateřinou Kněžikovou **21:30** Za obzorem: Životní příběh P. Ladislava Kubička **22:10** Noční univerzita: P. Bogdan Štepien – Z mých soudů ti vezde světlo **23:10** V pohorách po horách: Kelčský Javorník v Hostýnských vrších **23:15** Generální audience papeže Lva XIV. **23:35** Ohlédnutí za Národní poutí do Říma ve Svatém roce 2025 **0:30** Voda pro Madagaskar **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 7. 8. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Největší antilopy mají nádeji **7:05** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **8:00** Svědkové největší lásky: 19 alžírských mučedníků **8:35** Zprávy agenta Kixe: Tvořivost **9:00** Osvěty Jubilea mládeže 2025 **10:35** Slezská Lilie 2016: Koncert skupiny TGD – Trzecia Godzina Dnia (PL) **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mladí mladý: Svatováclavský hudební festival 2022 **13:20** V pohorách po horách: Klokočské skály **13:30** Generální audience papeže Lva XIV. **14:00** Za obzorem: Alena Borovcová o technických památkách **14:35** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Mladí Plzeňáci **15:55** Amazonský sen – Integrovaná ekologie v akci **16:30** Grófská obec Gbeľany **17:00** Dobrodružství před kamerou **18:00** Sedmihlášky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu **18:15** Chlumek v Luži, poutní chrám Panny Marie Pomocné: Jubilejní chrámy 2025 **18:20** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:00** Mše svatá z Medžugorje: Mladifest – Festival mládeže Medžugorje 2025 [L] **20:25** Přejeme si... **20:40** Dejme dětem rodinu (3. díl): Odborníci ve službách dětí **21:20** Cvrlikání (88. díl): Epydemie **22:25** Za obzorem: Alena Borovcová o technických památkách **23:00** S chutí přes práh: Českomoravská Fatima v Koclřově **23:20** Svědkové největší lásky: 19 alžírských mučedníků **0:00** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **0:35** Svědectví života – Attila **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 8. 8. 2025

6:05 Příběhy psané životem: Se střízlivou hlavou **6:55** Setkání: Michaela Šojdrová – Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada Kroměříž **7:10** Kde končí Evropa III.: Balkán: Zůstat, či odejít? **8:05** Pěšák Boží **9:00** Klapka: O poezii v káznici **10:05** Vincentova cesta **10:30** Bohém s Bohem: Jakub Železný **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Svět – Hrdinové víry **13:20** Tiché hrozby – Krajina v pohybu **14:00** Za obzorem: Alexandra

Alvarová nejen o dezinformacích **14:35** ARTBITR – Kulturní magazín: Poslání na sever... **14:50** Absolventi: Július Michník **15:30** V pohorách po horách: Beňuška v pohorí Nízke Tatry **15:40** Flešbeka – Godzone podcast: Martin Augustín Dvornický – Dissy, konkurence a svět raperů **16:15** Outdoor Films s Lindou Tekeliovou: Běhám, ale nezávodím a pomáhám **18:00** Sedmihlášky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat **18:15** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a kouzelné hodiny **18:45** Irenej z Lyonu, strážce pokoje a jednoty [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Více než píseň (5. díl): Lucia Launerová a píseň Můj Abba **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Srpen 2025 [L] **21:30** Poletuchy: Na skok na Tábor **22:20** Za obzorem: Alexandra Alvarová nejen o dezinformacích **22:50** Benefiční koncert pro zahradu Hospice: Svatý Kopeček **0:15** Lidé z cest: Ladislav Tajovský **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 9. 8. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Afrika Dr. Emila Holuba **7:10** Portréty krajiny **7:35** Apoštolové **8:45** Sedmihlášky (94. díl): Na tom našem dvorku **8:50** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **9:20** Strýček Emu: Duha **9:40** Tajemství ledu **10:10** Vincentova cesta **10:40** Západní Ťan Šan **10:55** Dejme dětem rodinu (3. díl): Odborníci ve službách dětí **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou o zázracích fyziky: Jak funguje svět, proč částice nejsou na jednom místě a jak komunikují přes celý vesmír **14:00** Světla a stíny baroka **15:00** Leh – Hedvábná cesta **15:09** Zvon **16:00** 70 let v plné kráse: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **17:35** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 100 km: Moravský Krumlov – Údolí Rokytne – Třebíč **18:00** Slovo na neděli: 19. neděle v mezidobí [P] **18:20** Santiago Gapp **18:50** Poutníci času: S Samanýa Mohamed Ali **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Malý a vražedný **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokud nás svatba nerozdělí **22:00** The Chosen IV. (3. díl): Krvavý měsíc **23:10** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:15** Čas pro Malawi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 10. 8. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:50** Setkání: Ivana Váňová **7:00** Slovo na neděli: 19. neděle v mezidobí **7:20** Klapka: S Jurajem Jedinákem **8:30** Můj chrám: Kateřina Koubová, kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině **9:00** Na pomezí ticha a tmy **9:50** Poutníci času: Se Zdeňkem Ráčilem **10:15** Liběšice u Žatce, kostel Navštívení Panny Marie a sv. Martina: Jubilejní chrámy 2025 **10:30** Mše svatá z kostela Panny Marie Bolestné: Sloup v Moravském Krasu [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** Dokořán: S Petrou Procházkovou **13:10** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **13:30** O vlčích a lidech **14:10** Muzikanti, hrajte: Dubňanka **15:15** Na startu: S Akademií televize Noe **15:40** Zprávy agenta Kixe: Emoce **16:00** Dokud nás svatba nerozdělí **18:00** Sedmihlášky (99. díl): Nepůjdu já za masára **18:05** Strýček Emu speciál **19:05** V pohorách po horách: Velký Blaník **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi na útěku **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen IV. (3. díl): Krvavý měsíc **21:15** Narozeninový koncert Jiřího Pavlice: Ostrava, Multifunkční hala Gong **23:05** Dobrodružství před kamerou **0:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:15** Přesah: S Divadlem Spejbla a Hurvínka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů

Pondelok 4. 8. o 17:00 hod.: Podvodníčka

Podvodníčka Laura omylom vstúpi do cudzieho bytu, no získava niečo oveľa dôležitejšie ako peniaze.

Utorok 5. 8. o 19:00 hod.: Mladifest Medžugorje – svätá omša

Priamy prenos z Medžugoria.

Streda 6. 8. o 20:30 hod.: Mladifest Medžugorje – Rozjímanie so sviečkami

Priamy prenos z Medžugoria.

Štvrtok 7. 8. o 20:30 hod.: Mladifest Medžugorje – Eucharistická adorácia

Priamy prenos z Medžugoria.

Piatok 8. 8. o 20:30 hod.: BIBLIA: Šalamún

Filmová epopej približuje životné osudy múdreho kráľa Šalamúna, syna Dávidovho, ktorý doviedol Izraelské k vrcholu prosperity a k veľkému ohlasu.

Sobota 9. 8. o 20:30 hod.: Vo svetle pravdy

Životopisný príbeh blahoslaveného Guiseppa „Pino“ Puglisiho, sicílskeho kňaza, mučeníka, ktorý našiel odvahu postaviť sa proti mafii.

Nedeľa 10. 8. o 20:30 hod.: Svätý Izidor Sevilský

Svätý Izidor Sevilský bol cirkevným otcom a najmúdrejším mužom svojej doby. Mal hlboké znalosti teológie, filozofie a prírodných vied, čo ho urobilo učiteľom Cirkvi. Jeho myšlienky ožijú v dokumentárnom filme o stredovekých dejinách.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. – 9. SRPNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 8.		PO 4. 8.		ÚT 5. 8.		ST 6. 8.		ČT 7. 8.		PÁ 8. 8.		SO 9. 8.	
Antifona	919	1029	1722	1941	949	1061	1452	1634	980	1096	1722	1941	1708	1924
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	784	883	783	881	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	1723	1941	949	1062	1452	1635	981	1096	1723	1941	1709	1926
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1453	1636	981	1097	998	1115	1710	1926
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	813	914
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1724	1942	953	1066	1454	1636	985	1101	1724	1942	1710	1926
Antifona k Zach. kantiku	708	799	1724	1943	1448	1630	1454	1636	985	1101	1724	1943	1710	1927
Prosby	924	1034	1724	1943	953	1066	1454	1636	985	1101	1724	1943	1711	1927
Závěrečná modlitba	708	799	1448	1629	1448	1630	1455	1637	1461	1643	1462	1645	1712	1646
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	1455	1638	986	1103	1003	1120	792	890
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	1456	1638	987	1103	1004	1121	1712	1930
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1456	1638	989	1106	1006	1124	1713	1930
Závěrečná modlitba	708	799	943	1054	957	1071	1455	1637	990	1106	1006	1124	1712	1646
Nešpory:														
SO 2. 8.														
Hymnus	915	1024	929	1039	1727	1946	959	1072	1457	1639	991	1108	1727	1946
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1457	1640	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1457	1640	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1730	1949	962	1076	1459	1642	995	1112	1730	1949
Ant. ke kant. P. M.	708	799	709	799	1731	1950	1448	1630	1459	1642	995	1112	1731	1950
Prosby	918	1028	933	1044	1731	1950	963	1076	1459	1642	995	1112	1731	1950
Záv. modlitba	708	799	708	799	1448	1629	1448	1630	1455	1637	1461	1643	1462	1645
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 3. 8. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Kaz 1,2; 2,21–23
Ž 90(89),3–4.5–6.12–13
Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)
2. čt.: Kol 3,1–5.9–11
Ev.: Lk 12,13–21

Pondělí 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Nm 11,4b–15
Ž 81(80),12–13.14–15.16–17
Odp.: 2a (*Plesejte Bohu, který nám pomáhá.*)
Ev.: Mt 14,13–21

Úterý 5. 8. – nezávazná památka Posvěcení římské baziliky Panny Marie

1. čt.: Nm 12,1–13
Ž 51(50),3–4.5–6.12–13
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme hřešili.*)
Ev.: Mt 14,22–36

Středa 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14
nebo 2 Petr 1,16–19
Ž 97(96),1–2.5–6.9
Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)
Ev.: Lk 9,28b–36

Čtvrtek 7. 8. – nezávazná památka sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána

1. čt.: Nm 20,1–13
Ž 95(94),1–2.6–7.8–9
Odp.: 8 (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: Nezatvrzujte svá srdce!*)
Ev.: Mt 16,13–23

Pátek 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Dt 4,32–40
Ž 77(76),12–13.14–15.16+21
Odp.: 12a (*Vzpomínám na Hospodinovy činy.*)
Ev.: Mt 16,24–28

Sobota 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21–22
Ž 45(44),11–12.14–15.16–17
Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej!*)
Ev.: Mt 25,1–13

[illegible]